



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **T. K.**, zastoupen JUDr. Lukášem Havlem, advokátem v Trutnově, Libušinka 180, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Praha 2, Palackého náměstí 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 48103/2009-OSH-30.1.-20.10.09/7 ze dne 15. 12. 2009,

T a k t o:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví č. j. 48103/2009-OSH-30.1.-20.10.09/7 ze dne 15. 12. 2009 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808 Kč, a to k rukám jeho zástupce JUDr. Lukáše Havla, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 5. 2. 2010 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví č. j. 48103/2009-OSH-30.1.-20.10.09/7 ze dne 15. 12. 2009, jímž byly ve společném řízení o odvoláních podaných proti rozhodnutí Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje se sídlem v Hradci Králové (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. hk/12268/07/35/pra.hk/bě ze dne 3. 9. 2009 a proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. j. tu/7024/07/10/pra.hk/bě ze dne 3. 9. 2009 změněny výrokové části těchto rozhodnutí tak, že byl žalobce – jako osoba provozující službu v letní zahrádce restaurace Radnice a Coctail Baru, Krakonošovo náměstí 72 v Trutnově (dále jen „letní zahrádka“ či „provozovna“) – uznán vinným ze spáchání správního deliktu spočívajícího v porušení povinnosti stanovené v § 32 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve spojení s § 11 odst. 4 a přílohou č. 3 části A nařízení vlády č. 148/2006 Sb., o ochraně

zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, tím, že dne 17. 7. 2007 v době od 22.00 hod. do 23.00 hod. při provozování služby v letní zahrádce nezajistil nepřekročení hygienického limitu hluku 35 dB v chráněném venkovním prostoru stavby, bytové jednotce ve stavbě pro školní výchovu čp. 13 ve Školní ulici v Trutnově, když podle protokolu č. 184/2007 výsledná ekvivalentní hladina akustického tlaku A hluku pronikajícího do venkovního prostoru dotčené stavby v noční hodině po přepočtu na referenční interval 1 hodina činila $L_{Aeq,1h} = (55,6 \pm 1,7)$ dB, tedy bylo zjištěno překročení hygienického limitu hluku o 18,9 dB. Žalobci byla za tento delikt uložena pokuta ve výši 10.000,- Kč a povinnost uhradit náklady ve výši 7.245,- Kč vynaložené při měření hluku na zjištěné uvedené závady. Žalobci byla dále uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou 1.000,- Kč.

Žalobce v podané žalobě namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí pro procesní pochybení správních orgánů a z důvodu nedostatečnosti skutkových zjištění, na jejichž podkladě byl potrestán. Žalobce uvedl, že provádí-li orgán ochrany veřejného zdraví měření hluku z provozovny služeb, je žádoucí, aby v momentě, kdy již nebude možné účel měření zmařit, vyrozuměl o probíhajícím měření provozovatele a přizval jej k účasti na něm. V daném případě kontrolní pracovníci správního orgánu I. stupně skutečně seznámili Mgr. K., jenž byl v provozovně přítomen, s výsledky měření zdroje hluku, avšak neinformovali jej o tom, že bude provedeno ještě nějaké další měření (měření hluku na pozadí), a o tomto měření nebyl žalobce vyrozuměn ani po jeho skončení. Žalobce upozornil na to, že následně zpracovány protokol o měření č. 106/2007 vykazoval řadu nedostatků a až v průběhu správního řízení byl dodatečně upraven do podoby umožňující shledání žalobce vinným. Takové dotvořování důkazů je dle názoru žalobce v rozporu se zásadami spravedlivého procesu. Žalobce se vzhledem k podezřelým okolnostem případu domnívá, že toto druhé měření vůbec neproběhlo a správní orgány se jen snaží dodatečně zhojit své opomenutí. Toto měření mělo ostatně probíhat v době, kdy byl Mgr. K. příslušnými pracovníky seznamován s výsledky prvního měření.

Žalobce dále namítl, že v řízení nebyl pořízen jediný objektivní důkaz o porušení hygienických limitů žalobcem. Naměřené veličiny byly pořízeny bez náležitého zohlednění konkrétní lokality a hluku na pozadí. Měřeným zdrojem musí být pouze hluk z letní zahrádky provozované žalobcem. V centru města je však poblíž této zahrádky několik dalších zahrádek a k hlučnosti dané lokality významně přispívá rovněž pěší zóna, v níž se žalobcova zahrádka nachází, a blízká pozemní komunikace využívaná automobily, vedoucí přes náměstí. Naměřená hodnota hluku je tak součtem hluku vytvářeného všemi těmito zdroji. Tyto skutečnosti v dodatečně upraveném protokolu nejsou zaznamenány a ulice Kostelní, v níž měření hluku na pozadí údajně proběhlo, je z hlediska hluku zcela odlišnou lokalitou: nepřiléhá k náměstí a nelze z ní měřit hluk pěší zóny a náměstí. Takové měření na pozadí nemohlo přinést objektivní výsledky.

Žalobce dále namítl, že správní orgány neodůvodnily stanovení limitu hluku 35 dB. Tato hodnota z citovaných právních předpisů nevyplývá, přičemž stanovení limitu hluku je podstatnou náležitostí výroku o vině, tudíž tento výrok nelze považovat za úplný. Žalobce se rovněž domníval, že na danou věc vůbec nebylo lze vztáhnout ustanovení § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví, neboť zahrádku nelze považovat za provozovnu ve smyslu citovaného ustanovení; provozovnou může být dle názoru žalobce toliko uzavřený prostor. Na základě uvedených skutečností žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 30. 4. 2010 k žalobě uvedl, že ke zjištění hladiny hluku z letní zahrádky je podle příslušných právních předpisů třeba provést rovněž měření hluku na pozadí, jímž se rozumí veškerý hluk nezpůsobený měřeným zdrojem. Žalovaný odkázal na metodický návod pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí č. j. HEM-300-11.12.01-34065, dle něž je-li rozdíl hluku pozadí oproti měřenému zdroji větší než 15 dB, naměřené údaje se vzhledem ke zdroji nekorigují. Ulici Kostelní považuje žalovaný za nejvhodnější místo pro měření hluku na pozadí a uvádí, že hluková situace v ní je obdobná jako v místě žalobcovy zahrádky. Co se týče průběhu kontroly, žalovaný uvedl, že přítomnost kontrolované osoby ani oznámení kontroly předem není dle znění zákona o ochraně veřejného zdraví od 27. 9. 2005 při výkonu zdravotního dozoru nezbytné. Kontrolní zaměstnanec správního orgánu I. stupně tedy neměl povinnost žalobci sdělit, že bude provedeno ještě měření na pozadí. Dodatečnou opravu protokolu žalovaný nepovažuje za nezákonnou, neboť se jednalo toliko o uvedení protokolu do souladu se záznamem o měření pořízeným při samotném měření, v němž byly všechny relevantní skutečnosti obsaženy. K otázce, zda lze letní zahrádku považovat za provozovnu, žalovaný uvedl, že za provozovnu je třeba považovat veškerý prostor, v němž je uskutečňována určitá podnikatelská činnost; prostor zahrádky byl nadto ohraničen dřevěným plůtkem. Na základě výše uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního žalobce i žalovaný s takovým postupem vyjádřili souhlas.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví hluk z provozoven služeb a hluk z veřejné produkce hudby (například koncert, taneční zábava, artistická produkce s hudbou) nesmí překročit hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněné prostory uvedené v § 3033c). Splnění této povinnosti zajistí osoba provozující službu a, jde-li o veřejnou produkci hudby, pořadatel, a nelze-li pořadatele zjistit, pak osoba, která k tomuto účelu stavbu, jiné zařízení nebo pozemek poskytl.

Pokud žalobce namítl, že ustanovení § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví nelze na daný případ vůbec vztáhnout, neboť letní zahrádka v pěší zóně není provozovnou; provozovnou může být totiž dle názoru žalobce pouze uzavřený prostor, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Pojem „provozovna“ v zákoně o ochraně veřejného zdraví totiž vymezen není, a proto je třeba vyjít z definice obsažené v zákoně č. 455/1991 Sb., živnostenském zákoně (§ 17 odst. 1), a v zákoně č. 513/1991 Sb., obchodním zákoníku (§ 7 odst. 3). Tato definice je v obou právních předpisech shodná a provozovnou se dle ní rozumí prostor, v němž je určitá

podnikatelská činnost uskutečňována. Žalobcovo tvrzení, že se musí jednat o prostor uzavřený, nemá v zákoně oporu. Takový výklad by nadto v dané věci vedl k očividně absurdním důsledkům, když by byl regulován hluk vycházející z uzavřené části restaurace (tedy hluk z venku hůře slyšitelný), avšak nebyl by žádným způsobem regulován hluk vycházející z neuzavřené zahrádky restaurace, v níž žalobce provozuje svou podnikatelskou činnost stejným způsobem jako v uzavřené části restaurace, a je tudíž nepřipustný. Názor zastávaný správními orgány má rovněž oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, na niž žalovaný ve svém rozhodnutí odkázal. V rozsudku č. j. 3 Ads 135/2008 - 77 ze dne 12. 3. 2009 (všechny citované rozsudky uvedeného soudu jsou dostupné na internetové adrese www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud dokonce konstatoval, že „*hluk vznikající v rámci činnosti vykládky zboží před prodejnou je proto třeba posoudit stejně jako hluk z činnosti odehrávající se v samotné prodejně*“.

Žalobce dále namítl procesní pochybení správního orgánu I. stupně spočívající v tom, že žalobce ani žádná odpovědná osoba přítomná v provozovně nebyla vyrozuměna o tom, že bude po měření hluku u jeho provozovny provedeno další měření (měření hluku na pozadí), nebyla k tomuto měření přizvána ani o něm vyrozuměna po jeho skončení.

Soud k této námitce konstatuje, že průběh státního zdravotního dozoru prováděného Krajskou hygienickou stanicí je upraven v zákoně o ochraně veřejného zdraví, přičemž podpůrně se na něj použije zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Zákon o ochraně veřejného zdraví ve znění účinném v době provedení dozoru vyžaduje v případě, že je státní zdravotní dozor (dále jen „dozor“ či „kontrola“) vykonáván v provozovně, přítomnost kontrolovaného nebo jeho oprávněného zástupce, jehož následně seznámí s obsahem protokolu (§ 82 odst. 2 věta první). V ostatních případech výkonu dozoru zaměstnanec orgánu ochrany veřejného zdraví oznámí kontrolované osobě vykonání dozoru po jeho skončení, a seznámí ji s protokolem o měření nebo jiném vyšetření a s protokolem o kontrolním zjištění; takto postupuje orgán ochrany veřejného zdraví i při výkonu dozoru nad dodržováním hygienických limitů hluku, vibrací a neionizujícího záření, a to i v případě, kdy je vykonáván v provozovně (věta pátá a šestá téhož ustanovení).

Z citované právní úpravy vyplývá, že v případě výkonu dozoru nad dodržováním hygienických limitů hluku není správní orgán povinen kontrolovanému – či jeho oprávněnému zástupci – oznámit, že bude provádět měření, ani ji k tomuto měření přizvat. Správní orgán je však povinen oznámit kontrolovanému vykonání dozoru po jeho skončení a seznámit jej s protokolem o měření a s protokolem o kontrolním zjištění; tato povinnost vyplývá rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 135/2008 - 77 ze dne 12. 3. 2009, jehož se žalovaný dovolává. V daném případě se střetávají dva protichůdné zájmy. Jednak je to zájem na řádném provedení kontroly, tj. na řádném a pravdivém změření hluku provozovny, jednak zájem na hodnověrnosti tohoto měření, který je zajišťován přítomností kontrolovaného. Trvání na osobní účasti kontrolované osoby ve všech případech by proto mohlo vést k tomu, že by prováděná kontrola nesplnila svoji zamýšlenou funkci, proto není vyžadována osobní přítomnost kontrolovaného v jejím průběhu, avšak objektivnost a přesvědčivost kontroly je zajištěna tak, že kontrolovaný je bezprostředně po jejím skončení informován o jejím provedení a seznámen s protokolem o kontrolním zjištění.

Tuto povinnost správního orgánu přitom nelze vztáhnout jen na měření hluku provozovny, neboť za účelem zjištění hladiny hluku provozovny jsou stejně významné hladina hluku v její blízkosti a hladina hluku na pozadí. O měření hluku v blízkosti provozovny byl sepsán protokol o kontrolním zjištění, s nímž byl oprávněný zástupce

žalobce, Mgr. K., bezprostředně po skončení měření seznámen. O následném měření hluku na pozadí žalobce vyrozuměn nebyl a nebyl ani vypracován protokol o kontrolním zjištění. Kromě toho je součástí správního spisu Záznam o měření v terénu, v němž jsou zaznamenány jednotlivé hodnoty obou měření a popsány některé okolnosti těchto měření.

Žalobce tedy nebyl o provedení měření hluku na pozadí a jeho okolnostech a výsledcích informován bezprostředně po provedení měření, jak ukládá zákon, ale stalo se tak až seznámením s protokolem č. 106/2007, resp. až 29. 7. 2009 seznámením s protokolem č. 184/2007, nahrazujícím v tomto ohledu zcela nedostatečný protokol č. 106/2007: tento protokol neobsahoval čas měření, přesnou specifikaci místa měření ani umístění měřícího mikrofону. Ze správního spisu není zřejmé, že by byl žalobce do této doby seznámen alespoň se Záznamem o měření v terénu; ačkoli odvolací správní orgán v rozhodnutí ze dne cca 10. 6. 2009 uvádí, že je Záznam součástí protokolu č. 106/2007, v případě tohoto protokolu založeného ve správním spisu pod pořadovým číslem 5 tomu tak není a Záznam se poprvé objevuje až spolu s protokolem č. 184/2007. Popsaný postup správního orgánu závažným způsobem porušil objektivnost a přesvědčivost průběhu měření, tím spíše že protokol č. 184/2007 obsahuje podrobnosti o průběhu měření na pozadí, jež nejsou obsaženy v Záznamu o měření v terénu, a není tak zřejmé, odkud je správní orgán čerpal (zejména čas ukončení měření, přesná specifikace místa měření a umístění mikrofónu).

Soud proto musel přisvědčit této žalobní námitce, že správní orgán tak postupoval v rozporu s ustanovením § 88 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví a tato vada řízení má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Obecně lze nicméně konstatovat, že samotné uvedení protokolu o měření do souladu s protokolem o kontrolním zjištění, případně záznamem o šetření v terénu, k němuž dojde až v průběhu správního řízení, soud za nezákonné dotváření důkazů nepovažuje, neboť je to protokol o kontrolním zjištění (záznam o měření v terénu), jenž je primárním nosičem relevantních skutkových zjištění, a protokol o měření toliko přejímá údaje v něm obsažené.

Žalobce dále namítl, že nebylo prokázáno, že hladina hluku provozovny překračuje hygienické limity, neboť naměřená hladina hluku byla výslednou hodnotou hluku vydávaného více zdroji, nejen žalobcovou zahrádkou, a nebyl objektivně změřen hluk na pozadí. Rovněž tuto námitku soud shledal důvodnou. Soud konstatuje, že žalobce vznesl již v průběhu správního řízení řadu konkrétních argumentů, proč je lokalita, v níž bylo měření na pozadí údajně provedeno (Kostelní ulice), z hlediska hluku zcela odlišnou lokalitou než lokalita, v níž je umístěna žalobcova provozovna, a proč tedy nemohla být k měření hluku na pozadí využita. Žalobce např. uvedl, že se v centru města poblíž žalobcovy zahrádky nachází několik dalších restaurací se zahrádkou a k hlučnosti dané lokality významně přispívá rovněž pěší zóna, v níž se žalobcova zahrádka nachází, a blízká pozemní komunikace využívaná automobily, vedoucí přes náměstí; naproti tomu do Kostelní ulice hluk z náměstí ani z pěší zóny nedoléhá.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „v předmětném případě nebylo možné měřit hluk na pozadí na stejném místě jako vlastní měření hluku, protože nebylo možné vypnout zdroj hluku (provoz v letní zahrádce pokračoval),“ což byl dle názoru soudu nepochybně správný postup, nicméně ke konkrétním argumentům, proč hluk na pozadí v Kostelní ulici naprosto neodpovídá hluku na pozadí v místě žalobcovy provozovny, se

žalovaný žádným způsobem nevyjádřil. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 3. 9. 2009 k žalobcovým námitkám toliko citoval názor odvolacího správního orgánu, vyjádřený v jednom z jeho dřívějších rozhodnutí ve věci, že Kostelní ulice je místem s obdobnou hlukovou situací, s argumenty žalobce vypovídajícími o opaku se však rovněž nevypořádal. Odpověď na otázku, zda zvuk na pozadí v Kostelní ulici odpovídal hladině zvuku v místě žalobcovy provozovny při hypotetickém vypnutí tohoto zdroje hluku, je přitom stěžejní pro závěr o objektivnosti měření hodnoty hluku žalobcovy provozovny. Jestliže se totiž, jak tvrdí žalobce, v blízkosti jeho provozovny nacházelo několik obdobně či více hlučných provozoven a do těchto míst doléhal značný hluk způsobený hustým provozem v blízké pěší zóně a na silnici využívané automobily, a zároveň do Kostelní ulice, v níž bylo provedeno měření na pozadí, žádný z těchto hluků nedoléhal, nebylo by lze skutková zjištění správních orgánů považovat za objektivní. Jelikož se však správní orgány s těmito námitkami dostatečně nevypořádaly, soud v tomto ohledu shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Soud naopak neshledal důvodnou žalobní námitku spočívající v tom, že výrok o vině, ale ani odůvodnění rozhodnutí, neobsahuje odůvodnění stanoveného limitu hluku 35 dB; bez této náležitosti je přitom výrok o vině neúplný. Náležitosti rozhodnutí upravuje správní řád, a to ve svém § 68: Ve výrokové části se dle odstavce 2 citovaného ustanovení uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. V odůvodnění se dle odstavce 3 citovaného ustanovení uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí, jímž byl změněn výrok prvoinstančního rozhodnutí, žalovaný uvedl, že se žalobce dopustil „*správního deliktu spočívajícího v porušení povinnosti stanovené v § 32 zákona č. 258/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 11 odst. 4 a přílohou č. 3 části A nařízení vlády č. 148/2006 Sb. tím, že dne 17. 7. 2007 v době od 22:00 hod do 23:00 hod při provozování služby v letní zahrádce nezajistil nepřekročení hygienického limitu hluku 35 dB [...]*“. Ve výroku je tedy uvedena právní povinnost, za jejíž porušení je žalobce potrestán, a to jak konkretizací jejího obsahu, tak odkazem na zákonná ustanovení tuto povinnost zakotvující. Výrok rozhodnutí tak v tomto ohledu dostal zákonem požadovaným náležitostem. Výklad příslušného ustanovení, z něhož limit hluku ve výši 35 dB vyplývá, svou povahou náleží již do části odůvodnění rozhodnutí. Soud přitom konstatuje, že správní orgán I. stupně takto stanovenou výši odůvodnil, když ve svém rozhodnutí (str. 2) uvedl: „*V souladu s § 11 odst. 4 nařízení vlády je hygienický limit hluku pro definovaný chráněný prostor a pro hluk s tónovými složkami nebo s výrazně informačním charakterem stanoven $L_{Aeq,1h}=35,0$ dB pro noční dobu (v době od 22.00 – 6.00 hodin).*“ Správní orgán I. stupně tak vyjmenoval všechny v daném případě zohledněné modifikátory nejvyšší přípustné hladiny hluku (noční doba, hluk s tónovými složkami nebo s výrazně informačním charakterem) a uvedl rovněž takto vypočtenou výslednou hodnotu (35 dB). Takové odůvodnění soud považuje za dostatečné. Žalobní námitka tudíž není důvodná.

Vzhledem ke shora uvedenému Městský soud v Praze poté, co shledal pro vady řízení, žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je

v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

Výrok náhradě nákladů soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, neboť žalobce měl ve věci plný úspěch a přísluší jim náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 2.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč. Celkem tedy činí náklady 7.808 Kč, včetně připočtení daně z přidané hodnoty ve výši 21 %, jíž je advokát žalobce plátcem.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. července 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková